

Dibuixants d'ara

ENRICH

Especialista en noies picardioses i vistents

Aquestes noies pseudo-eròtiques, elegants, decoratives, arrodonides però fines, amb una punta de picant a l'estil de les spin-ups americanes, que trobareu tot sovint a «Lecturas» i a diverses revistes i publicacions de l'estranger, són una creació original del dibuixant barcelonès Enric de Manuel que va néixer accidentalment a Venlèu, un poblet francès a prop de Lió, el dia 17 de juliol i que signa amb el seu nom de fonts escrit en català antic del d'abans de les normes: Enrich.

Els seus pares havien anat a França a treballar i s'hi van quedar set o vuit anys. Van tornar a Barcelona quan ell en tenia quatre i aquí van passar la guerra amb tota mena de dificultats que es van agreujar quan, a l'acabament, el nom del seu pare va ser trobat en unes llistes de donadors de sang que hi havia al Clínic i, per aquest delicte, va ser reclò en un camp de concentració deixant la seva esposa i quatre fills petits que es van haver d'espavillar con van poder per portar el menjar a casa. L'Enric es va dedicar a vendre diaris i cada dia a la tarda sortia el carrer amb el «Clér» i amb «La Prensa» sense pensar que un dia publicaria els seus ninots en aquest darrer periòdic.

Després d'estudiar el comerç elemental, als 14 anys, es posa a treballar en una agència de publicitat per poder aprofitar les seves ansies de dibuixar que el portaven, quan estudiava, a prescindir dels esbarjos de cada dia (els inefables «recreos» d'aquella època) per poder quedar-se a fer gargots en el primer paper que trobava, voltat dels companys de classe que preferien veure i viure les aventures que anaven sorgint del seu llapis que no pas anar-se'n a córrer pel pati, fet que provocava les protestes dels professors que s'entestaven en què els nois fessin exercici.

Als 17 anys entra a treballar a la secció de publicitat d'Editorial Bruguera on coneix Clifre, Conti, Penarroya, Escobar i Vázquez, el grup de dibuixants que aleshores tallava el bacallà en el camp de l'humor gràfic. Voltat de tan bona companyia, troba que dibuixar ha de ser molt fàcil i envia les aventures d'un personatge que va batejar «Ciriaco Majareta» a la revista madrilenya «Tramplín» que les publica.

Quan aquest grup de dibuixants, el 1955, se'n va de Bruguera per a fundar la revista «Tío Vivo», Enric els segueix i hi participa creant «El doctor Perejil» i, sobretot, «El Caco Bonifacio», que va començar essent un acudit i va acabar en història de gran èxit per la humanitat que respirava el personatge. Enrich diu que, algun cop, dibuixant les aventures d'aquest lladre de bona fe, s'hi havia emocionat ell mateix i atribueix a això l'èxit que va tenir entre el públic, èxit que no va ser compartit per la censura de l'època que, en moment donat, el va arribar a prohibir al·legant que «en España no hay ladrones».

Al cap de dos anys de sortir «Tío Vivo» el grup de dibuixants que l'havia fundat se'n torna a Bruguera i Enrich queda com a director artístic de la publicació. Busca un nou equip entre els Beltran, Torà, Joso, Pañella... que donarà un nou impuls a la revista fins que, dos anys més tard, Bruguera es decideix a comprar-la i Enrich passa, altra vegada, a col·laborar en aquella editorial sense deixar, però, el grup de dibuixants amb els quals funda «Riffifi», una revista que va durar poc més d'un any i mig.

L'any 1962 haurà de resultar decisiva ja que, a part d'iniciar la seva col·laboració a «Lecturas», que encara durarà, es converteix en el dibuixant de plantilla de «La Prensa», aquell diari que havia repartit pels carrers quan era petit. Allà hi fa de tot: ma-

pes, culs de llàntia i una tira muda d'un personatge que es deia «Bombín Malapata» i que ha durat fins a la desaparició del periòdic el 1980.

Cap al 1968 també col·labora a «Solidaridad Nacional» on crea la primera de les seves noies pseudo-sexys, dintre del què era permès en aquells moments, tot i que val a dir que els dibuixos d'Enric només insinuen però que mai cauen en actituds poc dignes i ni tan sols de mal gust. Les seves noies són exhuberants i provocatives però d'una manera amable i sense malícia. Criden l'atenció del lector i es fan mirar. En un cert sentit tenen una similitud amb els personatges que també ha creat l'autor en el camp del còmic infantil que són sensibles i bons, tot i que algunes vegades no ho semblin, i als quals persegueix la mala sort quant intenten alguna malifeta. Aquesta noia que fa a la «Sol» la bateja «Eva» i ell signa «Adan» com a contrapunt. Quan porta fets uns quants d'aquests dibuixos se li acut de donar-los a una agència i comprova, amb sorpresa, que aquestes noies tenen èxit i es venen arreu del món. Entre altres països s'han publicat a Dinamarca, Finlàndia, Noruega, Alemanya, Bèlgica, la Unió Sudafricana, tot Sudamèrica i inclús Turquia, lloc on han assolit un èxit extraordinari.

Actualment, dibuixa a «Lecturas» i a l'Ed. Bruguera (revistes «Lilly» i «Especial Zippi y Zape») sense haver abandonat mai el tipus de dibuix que sempre l'ha caracteritzat, de traç net i clar, sense complicacions ni segones intencions, amable, decoratiu i a l'abast de tota mena de públics. Els seus acudits i les seves historietes són troços de la vida de cada dia i els seus personatges són iguals que molts dels que anem trobant pel carrer. Per això ha tingut èxit.

Lluís Solà i Dachs

